

lahti wöttis, leidis, et se fuld-rahha täis olli ja tahtis römuga kohhe kooj joofsta; agga ta kehwa ello tulli temma mele ja langeš nūud esmalt pölswede peale mahha ja tānnas süddamest Jummalat, kes need nored faarnadトイだ
dab ja lillekessed wälja peal ehhitab, nenda siis ka temma hådda näinud ja våhhendanud.

Rende sõnnade peale töusis maast üles, wöttis fasti ja haffas koo minnema. Kui ta veel alles läks, haffas temma isseennesest mötlemaga: „Kelle fastike se kül peaks olema?”

Temma olli selle pölslo naabri Turri käest ostnud, kes veel paljo kehwam olli, kui temma; agga holetusse ja sandi pölslo harrimisse läbbi kehwaks jänud; et Turri iissa kül enne vågga rikks olnud, kes agga sure sõa aeglaküste olli årra surnud, sedda teadis Ado.

Ta arwas et Turri önnis iissa sedda rahha on waenlaaste eest seんな mahha matnud ja isse pea párrast sedda surnud. Ja se ei woinud ka teisiti olla. Nūud mötles Ado, kes süddamest õigust armaastas: Minna ollen sedda pölslo kül ostnud, agga mitte sedda rahha!

Se ei olle siis mitte minno, waid naabri Turri párrandus, mis temma iissa waenlaaste risumisse eest seña warjule on pannud, selle lotussega, et kui temma ka surreb, poeg sedda ommeti kord saab leidma.

Selle wagga mõttega ei läinud temma siis mitte koo, waid otse teed naabri Turri jure ja panni fasti rahhaga laua peale ja ütles: „Sinno pöldo ollen minna kül ostnud, agga mitte sedda warjule pandud rahha. Wötti finno omma, mis Jummal minno käe läbbi finnule on saatnud!”

Kui Turri selle fasti hiilgawa küllaga omma ees nåaggi, mis nūud temma omma piddi olema, siis ei teadnud temma, kuid a temmaga olli, kas se olli unne någgo woi ilmse. Wimaks langeš omma hea sõbra faela ja nuttis tānno silma pišsaraid ja hūdis sure healega: „Minno armas wend ja naber! nūud osleme mõslemad håddast peåsnud ja aidetud, seit meie jaggame selle rahha poleks, ja jáme surmani loffo ellama!”